

Hoofdstuk 105

Lieve kleinkinderen,

*Kennen jullie het droomland 'Utopia'? In dat land zijn alle mensen gelukkig....
Wat is het geheim van gelukkig zijn?*

*In het evangelisatieblad de Elisabethbode van 12 juni 2020 stond hierover de
volgende zin: **Zich kunnen verheugen in andermans vreugde, is het ware
geheim van geluk.***

*Dus, je kunnen verheugen in het geluk van je medemens. Dat je zelf blij en
gelukkig bent, wanneer je ziet dat het de ander goed gaat.*

*Hebben jullie wel eens gehoord van politicus Halbe Zijlstra? Deze meneer vond
zichzelf zo belangrijk dat hij zelfs een leugentje vertelde over een zogenaamd
privébezoek van hem aan de Russische premier Poetin. Hij was zo belangrijk
dat zelfs Poetin hem tot zijn vrienden rekende.... Dit 'leugentje' kostte hem
politiek gezien de kop. Figuurlijk dan.*

*Gelukkig zijn.... Utopia bestaat niet. Maar die eerste Christengemeente in
Jeruzalem heeft wel bestaan. Meer dan vijfduizend mensen waren echt gelukkig,
omdat ze geloofden in de opstanding van Jezus uit de dood. Deze groep van
gelovigen vormde een eenheid. Arm en rijk, ze deelden alles en in Jezus hadden
zij het echte geluk gevonden.*

*Maar, in elke grote groep mensen zitten 'rotte appels'. Zo ook in die eerste
Christengemeente. Je meer voordoen dan je in werkelijkheid bent. Schijnheilig
leugens vertellen om door andere mensen 'bewonderd' te worden.
Het kostte Ananias en zijn vrouw Saffira de kop. Letterlijk.*

**Hoofdstuk 105 - Genade en straf - Handelingen 4 : 32 - 36
Handelingen 5 : 1 - 11**

Na het wonder op het tempelplein, vooral na de rede van Petrus, waren er meer dan tweeduizend mensen tot geloof gekomen in Jezus. En elke dag waren er weer mensen die zich lieten dopen. Al deze volgelingen van Jezus konden al lang niet meer samenkomen in één gebouw. In de hele stad Jeruzalem was er geen gebouw te vinden waar zoveel mensen in konden. Maar ze hoorden bij elkaar en wilden samen God loven en prijzen.

De praktijk werd dat ze in groepen bij elkaar kwamen en dat de twaalf apostelen van huis naar huis gingen om de gemeenteleden te vertellen over Jezus. Veel kenden Jezus niet, hadden hem nooit ontmoet, nooit een wonder van hem meegemaakt. Maar nu ze in Jezus geloofden en wisten dat hij Gods Zoon was,

wilden ze graag alles van hem weten. En de apostelen waren altijd blij wanneer ze van Jezus mochten vertellen, van de machtige tekens die hij gedaan had, van de woorden die hij gesproken had, van zijn wrede dood aan het kruis, van zijn opstanding uit de dood en van zijn hemelvaart.

Het werd dan heel stil in de kamer en de mensen hingen aan de lippen van de apostelen die vertelden van Jezus' rede over de laatste dingen, over de ondergang van Jeruzalem, de verwoesting van de tempel en Jezus' wederkomst op de wolken om te oordelen de levenden en de doden. Al dieper werd hun liefde voor Jezus en al sterker hun verlangen naar het einde van alle dingen.

Natuurlijk waren niet alleen de twaalf apostelen aan het woord. Zo nu en dan ging één van de broeders staan en deed een gebed. Ze zongen met elkaar de oude psalmen. Wat begrepen ze de tekst nu veel beter dan eerder in de synagoge. Als je je goed concentreerde op de woorden van de psalmen, wat stond er dan veel in over Jezus. En niet alleen in de psalmen, maar alle profeten hadden over Jezus gesproken. Zelfs in de wetboeken van Mozes, ja in alle oude boeken van het oude Israël werd gewezen naar de komst van Jezus.

Wat was het geweldig om elkaar daar attent op te maken en steeds maar weer nieuwe aanwijzingen naar de Messias te vinden.

Vaak hielden ze een liefdemaaltijd. Ze aten dan met elkaar. Voor hun gevoel was dat heel belangrijk, ja zelfs even belangrijk als bidden en psalmzingen. Wanneer ze met elkaar aten en dronken voelden ze zich met elkaar verbonden. Dan hoorden ze echt bij elkaar. Ze waren dan één gezin: broers en zussen in Jezus Christus.

Tijdens zulke maaltijden waren ze altijd blij en gelukkig en het eten smaakte dan bijzonder goed. Niemand kwam te kort. Er was altijd eten in overvloed. Mensen die het konden betalen namen het eten mee en de arme mensen kregen even veel als de anderen. Je kon het niet maken dat de één zich 'volvrat', terwijl de ander nog hongerig van tafel ging.

Maar het hoogtepunt van hun bijeenkomsten was toch altijd weer het vieren van het heilig avondmaal, zoals de Here Jezus dat zelf ingesteld had in die nacht van het laatste Pesach. Eén van de apostelen brak dan het brood en deelde dat uit en na het eten van het brood ging de beker met wijn rond. *'Dit is mijn lichaam,'* sprak hij dan, *'en dit is mijn bloed dat voor veel mensen vergoten wordt tot vergeving van zonden.'*

En bij deze plechtige woorden was het net alsof Jezus zelf bij hen in de kamer stond om tegen hen te zeggen dat al hun verkeerde dingen die ze gedaan hadden, vergeven was.

Dan dachten ze aan zijn bittere dood, maar ook aan alles dat later gebeurd was: zijn opstanding, zijn verschijningen en zijn hemelvaart. Dankbaar waren ze,

voor alles wat Jezus voor hen gedaan had. En dan wisten ze dat zij bereid waren om voor Jezus ook alle smaad en lijden te dragen, als het moest zelfs de dood! Want zoals het nu was, zo zou het niet blijven. Jezus had dat zelf gezegd. Niet voor niets hadden Petrus en Johannes al voor het Sanhedrin gestaan. Een tweede keer zouden ze er niet zo gemakkelijk vanaf komen.

Nu, na dat wonder met die verlamde bedelaar en alle andere tekens die de apostelen gedaan hadden, stonden zij bij het volk in hoog aanzien. De mensen luisterden heel graag naar hen. Maar zo zou het niet blijven....

Die zondag voor het Paasfeest was het 'Hosanna' geweest en de vrijdag daarop: 'Kruisig hem!'

Als het met Jezus zo was gegaan, hoe zou het dan anders met hen gaan?

Maar daar mochten ze nu nog niet te veel aan denken. Nu was het de tijd om het blijde evangelie van Jezus aan alle mensen te vertellen. En dat deden ze trouw.

Het meest in de tempel waar ze alle dagen naar togingen.

Ze wisten wel dat de tempel in Jeruzalem verwoest zou worden, maar ze dachten allemaal dat met de tempel de hele wereld zou vergaan. Dat op dat moment Jezus zou terugkomen op deze aarde en alle dingen nieuw zou maken.

Dat de tempel in vlammen op zou gaan en dat daarna het leven gewoon door zou gaan, ja zelfs eeuwen en eeuwen lang, dat konden ze zich niet indenken. Het teken van de voorhangsel in de tempel, het grote kleed dat doormidden was gescheurd op het moment dat Jezus stierf, dat hadden ze toen nog niet begrepen. Trouw gingen ze elke dag naar de tempel om te bidden en op het tempelplein vertelden ze de mensen over Jezus. Dat was wel verboden, maar daarom deden ze het wel. Als de Geest hen ingaf om te spreken, dan kon geen dreiging van mensen hen daarvan afhouden....

Nu die eerste Christengemeente zo groot was geworden, sprak het vanzelf dat er zoveel verschillende soorten van mensen zich daarbij aangesloten hadden: oude mensen en jonge mensen, mannen en vrouwen, rijken en armen, vrije mensen en slaven. Wel veel meer mensen die arm waren dan mensen met geld.

Maar dat gaf geen moeilijkheden. Zij voelden zich allemaal één in hun liefde tot Jezus. De rijken zagen niet hoogmoedig neer op de armen en de armen schaamden zich niet voor hun armoede. Dankbaar accepteerden zij alles wat zij van de apostelen kregen. Vanaf het eerste begin hadden de apostelen voor de armen gezorgd zodat niemand van hen te kort kwam. Altijd was er geld genoeg geweest om iedereen te helpen.

Bij die eerste Christengemeente behoorde ook een man die Jozef heette. Hij was een Leviet en hij kwam van het eiland Cyprus. Hij was de eigenaar van een stuk land dat dichtbij de stad Jeruzalem lag. Toen hij hoorde dat de apostelen geld nodig hadden om de armen en de weduwen eten te kunnen geven, verkocht hij

dat stuk land en de opbrengst, een flink bedrag, bracht hij naar Petrus zodat die weer ruim voldoende geld had om royaal uit te kunnen delen aan de armen. Natuurlijk vond iedereen dat geweldig. En sinds die tijd had deze Jozef zelfs een bijnaam gekregen. Barnabas, wat betekent: ‘iemand die mensen troost.’

Maar er waren meer mensen die alles voor de zaak van Jezus over hadden. Ook zij verkochten zo nu en dan van hun bezit en legden het geld neer voor de voeten van de apostelen.

Niet alleen de mensen van de eerste Christengemeente waren blij dat er zoveel voor de armen werd gedaan, maar alle mensen in Jeruzalem die hoorden dat de volgelingen van Jezus zo goed voor elkaar zorgden en elkaar zo lief hadden, stonden versteld en spraken met veel eerbied over de twaalf apostelen, de leiders van de eerste kerk van Jezus in Jeruzalem.

Maar ook in deze eerste Christengemeente met mensen die een bijzonder grote liefde voor elkaar hadden, deden een paar leden een goot kwaad en God de Heer kwam met zijn oordeel en straf.

Niet iedereen die zich had laten dopen had alles, ja alles over voor de Here Jezus. Ook in die jonge kerk van Jezus was het kwade aanwezig zoals dat woont in de harten van alle mensen.

Er woonde in Jeruzalem een man die Ananias heette. Hij en zijn vrouw Saffira waren niet armlastig. Zij bezaten vlak bij de stad een stuk grond waar ze nogal blij mee waren. Ja, dat was een kostbaar bezit.

Maar niet alleen om hun geld en goederen maakten zij zich druk, nee ook om de hogere dingen in je leven. Ze hadden zich in die eerste Christengemeente laten dopen en kwamen trouw naar de samenkomsten van de gemeente. Ook namen zij deel aan het heilig avondmaal. Ze luisterden ze met grote eerbied naar de apostelen en zongen heel blij mee met de psalmen en de andere liederen.

Niemand van de apostelen wist dat deze beide mensen nogal gehecht waren aan hun aards bezit en dat hun liefde voor Jezus niet het allerbelangrijkste in hun leven was.

Toen er steeds meer mensen het voorbeeld van Jozef volgden en bezittingen verkochten om het geld aan de armen te geven, vonden Ananias en Saffira dat zij dat ook moesten doen. Natuurlijk kon niemand hen dat verplichten. Maar bij wat al die anderen deden konden zij toch niet achterblijven? Dan zouden zij met scheve gezichten aangekeken worden....

Op zekere dag verkocht Ananias zijn stuk land dat dicht bij de stad Jeruzalem lag. Hij kreeg er een beste prijs voor. Zijn vrouw Saffira was heel verbaasd toen ze zag hoeveel geld haar man met de verkoop gekregen had. Dat had ze niet gedacht. Ananias trouwens ook niet. En om nu zoveel geld weg te geven? Ze

konden natuurlijk ook de helft zelf houden. Niet één kon daar iets van zeggen, het was hun eigen geld!

Maar, Jozef had wel alles gegeven wat hij voor zijn stuk land gekregen had. Hij had zijn prachtige bijnaam Barnabas niet voor niets gekregen. En als zij nu met de helft van de opbrengst kwamen leek dat maar armoedig. Het was veel mooier dat zij met een dikke beurs met geld bij Petrus kwamen en zeiden: ‘..... en al het geld dat wij voor dat stuk land gekregen hebben, brengen wij nu bij u, voor de armen!’

En zo spraken ze samen af: de volledige som zouden ze weggeven.

‘Moeten we zoveel geld aan de armen geven?’

Maar na een nachtje slecht slapen, besloten ze om het toch maar anders te doen. Als ze nu eens een deel van het geld zelf hielden en dan gewoon zeiden, dat dit de hele bedrag was? Het was misschien niet helemaal eerlijk, maar wie had ook kunnen denken dat zij zoveel geld voor dat stuk land zouden krijgen? Zo rijk waren ze nu ook weer niet. Een appeltje voor de dorst achteruit houden? Was dat zo verkeerd? Nadat zij het samen goed besproken hadden leek het al niet meer zo erg te zijn. En, hun leugentje zou nooit uitkomen. Die meneer die hun land gekocht had was geen lid van de gemeente en wanneer zij niets zeiden zou niemand het ooit te weten komen....

Die middag ging Ananias al vroeg op stap. Saffira zou later komen wanneer zij haar werk in huis gedaan had.

Ananias liep rechtop, met grote stappen. De apostelen zouden wel blij zijn en de hele gemeente zou hem prijzen voor zijn vrijgevigheid. Het was inderdaad toch nog een flinke som geld die hij in zijn zware beurs had!

Toen Ananias voor Petrus stond, vooraan in de zaal, voelde hij hoe alle mensen naar hem keken. Trots keek hij om zich heen. En luid zodat alle mensen hem konden horen zei hij: 'Kijk Petrus, ik heb een stuk land verkocht en mijn vrouw en ik hebben besloten dat jij het geld moet hebben om het aan de armen te geven. Hier is het. Het is alles wat wij ervoor gekregen hebben, het hele bedrag.' Hij boog en zette de volle beurs met geld voor Petrus op de tafel neer. En nog begreep Ananias niet dat hij een erge zonde had gedaan.... Hij wachtte rustig tot Petrus hem zou bedanken.

Maar Petrus was niet blij met het geld. De Heilige Geest sprak in zijn hart: *'Het is niet waar, wat Ananias zegt. Het is niet al het geld dat hij voor zijn stuk land gekregen heeft. Hier in het midden van de gemeente, voor Gods heilig aangezicht staat hij te liegen.'*

Streng zei Petrus: 'Ananias, je hebt geluisterd naar de satan en je hebt de heilige Geest bedrogen. Want je deed alsof je de hele opbrengst gaf. Waarom heb je dat gedaan? Je had je land gewoon voor jezelf kunnen houden. Of je had het geld voor jezelf kunnen gebruiken. Maar nu ben je oneerlijk geweest en niet tegen de mensen, maar tegen God heb je gelogen!'

Ananias werd doodsbleek. Nu hij deze scherpe woorden van Petrus had gehoord, nu wist hij hoe verkeerd hij was geweest. Niet de mensen, maar God had hij voorgelogen! Hij deed zijn mond open en wilde iets zeggen, maar hij kon geen woord meer uitbrengen. Met een zware slag viel hij voor de voeten van Petrus neer. Toen de apostelen naar hem toeliepen om hem overeind te helpen, leefde hij niet meer.

Het werd doodstil in de zaal. Allemaal waren ze verbijsterd. Dit was niet best! Niet de apostel Petrus had Ananias gestraft, maar God zelf was tussenbeide gekomen. Diezelfde Geest die op het Pinksterfeest op hen was neergedaald, die hen liet spreken in vreemde talen en die hen de kracht gaf om wonderen te doen, die had nu één van hen gestraft.

Het was niet gemakkelijk om bij Gods gemeente te horen. Nee, het was niet gemakkelijk om Zijn Geest in zich te hebben. Nog meer wilden ze hun best doen om te vechten tegen het kwade en ook om nog meer Jezus lief te hebben en te leven naar zijn voorbeeld.

Toen de ergste schrik voorbij was droegen een paar jonge mannen de overledene de zaal uit. Ze wikkelden hem in doeken en brachten hem naar de begraafplaats buiten de stad en begroeven Ananias.

Niemand had de moed om rouw te bedrijven, niemand durfde een dodenklacht te zingen. Daar waar God gesproken heeft de mens te zwijgen....

Drie uren later kwam Saffira de zaal binnen. Ze glimlachte trots en keek om zich heen. Waar zat haar man? Ze zag hem nergens. Maar waarom waren ze allemaal zo stil? En waarom keken ze haar allemaal zo vreemd aan?

Daar hoorde ze Petrus zeggen: ‘Saffira, zeg me eens, dat geld dat jouw man hier gebracht heeft, was dat al het geld dat jullie voor de verkoop van dat stuk grond gekregen hadden?’

Saffira kreeg een kleur. Had haar man zich toch versproken? Maar dat kon niet! Niemand kon hun geheim weten. Duidelijk zei ze: ‘Ja, dit was het hele bedrag.’ Petrus had wel verwacht dat Saffira medeschuldig was aan het bedrog. Maar nu wist hij het zeker.

Streng zei hij: ‘Saffira, waarom hebben jullie samen afgesproken om de Geest van God te bedriegen? Kijk de voeten van de jonge mannen die jouw man hebben begraven staan bij de deur en ook jouw zullen ze nu gaan begraven.’ Petrus had deze woorden nog maar nauwelijks gezegd of ook Saffira viel dood aan zijn voeten neer. Diezelfde middag werd zij naast haar man begraven.